

Medzi nami (autor: Simona Uherová)

Dvojdielna new adult

„Kde si mám stiahnuť tie podklady?“ Postavím sa a nakuknem Izy ponad plece. Izy je skratka od Izabely. Sama navrhla aby som ju tak volala lebo jej vlastné meno jej príde prídlhé.

Dám si to vytlačiť a keď sa vrátim s potrebnými dokumentami, uvedomím si, že mám na sebe stále lodičky a tak si ich vyzujem.

„E-e, nerobila by som to.“ Ozve sa Monika a hrá sa so svojou obrúčkou. Monika je od nás jediná, ktorá je vydatá a vlastne je aj najstaršia. Je to taká naša mamička. „Dnes má šéf kontrolný deň.“

„Kontrolný deň? To čo znamená?“ zamračím sa a lodičky si nechám na nohách.

„Raz za mesiac chodí kontrolovať všetky kancelárie či je všetko tak ako má. Celkom si na to potrpí.“

Pozriem sa na svoje béžové lodičky a som veľmi rada, že som ráno zamietla tie baleríny, čo som si chcela dať.

„Zaujímavé,“ skonštatujem a rovno sa pustím do práce, lebo sama viem koľko veľa toho mám. Úplne sa do toho ponorím, že si nevšímam ani ruch naokolo.

„Fabián je tu.“

Spozorniem a narovnam sa. Z toho čo som vydedukovala je Fabián náš riaditeľ. Ešte som ho nevidela a úprimne som celkom zvedavá na toho chlapa. Zatiaľ som o ňom nepočula nič dobré.

„Aký je?“

„Pedantný,“

„A veľmi striktný.“

„Nedostupný,“

„Prísny.“

Dopĺňajú jedna druhú a mne to nedá nezasmiať sa. Tak a teraz som zvedavá ešte viac, než som bola.

Keď na naše dvere niekto zaklope, so vzrušením sa tam otočím a okej, je to niečo úplne iné než som čakala.

Rozhodne nečakám vysokého chlapa v žiarivo bielej košeli, ktorá mu obkresľuje to, čo má. Keď nás všetky prejde pohľadom, musím prehltnúť. Ten chlap vyzerá dobre a zjavne si to aj

uvedomuje. Jeho vôňa ku mne doľahne len čo vkročí do miestnosti a len čo sa usmeje, môj žalúdok sa podivne skrúti.

Do pekla, toto nemôže byť Fabián, môj šéf. Nie nie nie! Šéfovia nemôžu takto vyzerieť, prepánajána.

„Dominik, máš sekundu?“ Dnu nakukne pobláznená Kika a on sa na ňu otočí.

„Prídem za tebou, počkaj ma u seba.“

Takže Dominik. Urobím si v hlave poznámku a vydýchnem. Nie je to Fabián, koľká to vďaka!

„Dobré ráno dámy,“ venuje nám svoju pozornosť a všetky ho ozdravíme. Myslím si, že nie som jediná, ktorá je z neho na mätko. Musím od dievčat vyzistiť všetko. Kto to je, čo tu robí, koľko má rokov. Prečo ma o tomto fešákovi ešte nikto neinformovali?

Menovaný spočinie na mne pohľadom a zamračí sa. Asi si ma nevie zaradiť a tak sa postavím, uhladím si lem sukne a čakám kým sa na mňa otočí. Usmievam sa na neho a vystriem k nemu ruku. „Ahoj, ja som Nina, som tu nová, ešte sme nemali tú možnosť spoznať sa.“ Venujem mu úsmev.

Pozrie sa na moju natiahnutú ruku a potom sa mi zadíva do očí. Má ich zelené a ja s istotou viem, že tie oči som už niekde videla. Na takýto pohľad sa nezabúda. Otázkou je však, kde? A vtedy mi to dopne. Ach, to je ten chlap, ktorý ma prebodol pohľadom pred dvoma dňami na obede. Aká to náhoda.

Všimnem si, že v miestnosti nastane hrobové ticho a vzduch oťažie. Panuje tu veľmi nepríjemná atmosféra a ja sklopím ruku. Niečo je zle a som jediná, ktorej to nedochádza. Dominik sa na mňa uškrnie a nakloní hlavu. „Priezvisko?“

„Dolinská,“ dostanem zo seba a prehltnem. Jeho úškrn sa rozšíri a ja periférne vidím Moniku ako krúti hlavou. Mám pocit, že nikto tu ani nedýcha, je tu hrobové ticho a všetky oči sú upreté na nás.

„Slečna Dolinská. Viem, že sme ešte nemali tú česť byť predstavení, ale v našej firme preferujeme vykanie. Tak ako preferujeme elegantné oblečenie. Dám Vám malú radu do budúcnosti. Vášho riaditeľa oslovujte priezviskom a vykajte mu.“ Prehovorí falošne a ja sa mám chuť prepadnúť pod zem. Tento raz je on tým, ktorý ku mne natiahne ruku a mne neostáva nič iné, len ju prijať. Stisk má pevný, čo kvitujem aj za tejto nepríjemnej udalosti.

„Dominik Fabián. Riaditeľ marketingového oddelenia a tým pádom aj Váš priamy nadriadený.“ Pustí mi ruku a otočí sa mi chrbtom. Zhlboka sa nadýchnem a s desom sa pozriem na moje kolegyne. Tak toto som teda poriadne pohnojila.

„Ktorá má na starosti ten nový projekt?“

V miestnosti nastane znova ticho a ja zatvorím oči. „Ja.“ Prehovorím tenkým hlasom a trvá to tri sekundy (nie, že by som to rátala), kým sa otočí. Zabodne do mňa tie svoje prenikavo zelené oči a ja viem, že ma tie oči budú prenasledovať v snoch. Rozhodne nie v tých príjemných.

„Úžasné,“ povie s náznakom sarkazmu. „Úžasné,“ zopakuje a ja vidím, že z toho vôbec nie je nadšený.

Teraz ani ja nie.

Vydá hlboký povzdych a moja myseľ stále jasá nad tým ako dobre ten chlap predou mnou vyzerá. Netuším koľko má rokov, okolo tridsiatky určite. Hlavne keď je riaditeľom, mladý určite nebude.

„Do zajtra mi prosím odovzdajte spracovaný návrh. Ak neviete kde mám kanceláriu, myslím si, že kolegyne Vám to ozrejmia.“

Bez ďalších slov či pohľadov opustí kanceláriu a mne sa podlomia kolená. Keď sa zatvoria dvere, ticho sa premení na šum a hlasy mojich kolegýň.

„Prečo ste ma nevarovali?“

„Netušili sme čo máš v pláne.“

„Ach bože,“ posadím sa za stôl a vložím si tvár do dlaní. „To som kvalitne posrala.“

„Nikdy som ho nevidela takého vykoľajeného,“ zachichoce sa Dorka a podíde ku mne, aby ma objala. S Dorkou máme k sebe najbližšie, asi preto, že obe sme v podobnom veku. Je o rok staršia, nezadaná a pochádza z Oravy. Je to fajn dievča, veľmi si rozumieme.

„Zabite ma! Ako som sa mohla tak to strápníť pred riaditeľom? Ach!“

„Myslím si, že na jeho výraz tváre ešte dlho nezabudnem. O nič nejde Nina, stávajú sa aj horšie veci. Pod' dáme to spolu dokopy, nech mu zajtra nakopeš zadok s tým, ako budeš pripravená!“